



El nus de l'internacionalisme: la posició davant la guerra

En el mateix moment en què el genocidi del poble palestí prossegueix i s'intensifica, amb el suport total de l'administració americana, la complicitat del govern espanyol i dels governs europeus (cridem l'atenció sobre les recents votacions al Congrés sobre Palestina) i de la majoria dels governs “àrabs”, la guerra continua a Ucraïna.

Fa dos anys- el 24 de febrer de 2022- la invasió d'Ucraïna per part de les tropes de Putin -que va significar un pas qualitatiu en el conflicte obert després del cop propiciat per l'OTAN el 2014 i el conflicte armat de Kiev contra el Donbass- va suposar un salt qualitatiu en el conflicte. Un conflicte que ja ha devorat -segons xifres considerades “optimistes”- les vides de 500.000 joves ucraïnesos i russos en els fronts de batalla.

En aquest moment, per a l'administració americana, concentrada a ajudar Israel perquè aixafi el poble palestí, la responsabilitat d'ajudar el règim de Zelenski recau en la Unió Europea.

Aquests darrers dies s'han multiplicat les declaracions i mesures al respecte.

La presidenta de la Comissió Europea, Ursula Von der Leyden, va cridar tots els països a rearmar-se per fer front a Rússia, que s'estimava, segons ella, a envair qualsevol altre país europeu. Tots els governs de la UE (excepte Irlanda i Portugal) han augmentat el 2023 les seves despeses militars, en detriment de les despeses socials- Però per a Von der Leyden, que actua com a transmissora de les exigències de l'im-

perialisme americà, això és insuficient. I això malgrat que la continuació i intensificació del conflicte suposa la ruïna per a la indústria i l'agricultura europees i posa Europa a la vora d'una catàstrofe.

El 16 de febrer el president francès, Macron, va anunciar 3.000 milions més d'ajuda militar, i fins i tot va evocar la possibilitat d'enviar tropes. La UE va votar una ajuda de 50.000 milions en cinc anys. De fet, manté el règim ucraïnès en “perfusió”, tot i ser conscient que molt difícilment guanyaran la guerra. Aquesta política és un element brutal de pressió per justificar els plans d'austeritat que la Comissió Europea considera inevitables. A quatre mesos de les eleccions europees, volen situar l'amenaça de guerra i la necessitat de rearmar-se en el punt central de la campanya.

Hi ha qui intenta plantejar que la UE és una institució de pau, i que ara estaria canviant. A aquests només podem assenyalar que la memòria és curta: caldria oblidar que el 1990 va participar en la destrucció de Iugoslàvia, anys després en la destrucció de Líbia. En un altre tipus de guerra, també mortífera, els plans de la Troika, que van sacrificar el poble grec i van atacar arbitràriament a Espanya, Irlanda i Portugal, són de plena autoritat per part de la Unió europea. Afegim el trist paper de Schengen i Frontex responsables dels milers de migrants morts a les fronteres

En el moment actual, la UE fa passos aegantats cap a convertir-se en mera corretja de transmissió de l'OTAN.

“No hi ha democràcia, quan hi ha guerra”

El 26 de febrer, La Vanguardia, publicava un ampli article amb aquest títol.

S'havia pretès convèncer els pobles que la guerra d'Ucraïna era un enfrontament entre l'Autoritarisme (Rússia) contra la Democràcia (Ucraïna), cosa que suposava presentar el govern d'Ucraïna com a defensor dels suposats valors democràtics occidentals. Qüestió no només falsa sinó desmentida en els fets des d'abans del 24 de febrer de 2024. Des de fa anys, el govern de Kiev havia emprès una guerra contra la minoria russòfona del Donbas (precisament, Zelenski va ser elegit sota la promesa que obriria negociacions amb les regions autònomes)

De fet, a Ucraïna, la democràcia està “suspesa” (precisament quan és més necessària si es vol guanyar la població), no hi ha eleccions de cap mena. El codi del treball ha estat gairebé derogat, els sindicats maniatats i tots els partits de l'oposició il·legalitzats. Zelenski governa per decret. Més de la tercera part de les terres ha estat venuda a les multinacionals (en una demostració, cal suposar, de “defensa de la sobirania d'Ucraïna), multinacionals que envaeixen Europa amb productes agrícoles a baix preu donada l'eliminació d'aranzels, decidida “en suport a Ucraïna”, i els oligarques locals han augmentat el seu poder. Per exemple, Yuriy Kosyuk, propietari de MHP, el major productor de pollastre, que exporta sense aranzels als països de la Unió Europea.



Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal



Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta

El periodista de La Vanguardia deia que Ucraïna és el segon país més corrupte del món (darrere de Rússia). No tenim els mitjans per verificar aquesta classificació, però és evident el caràcter anàleg d'ambdós estats. Tots dos són règims d'oligarques sortides del saqueig de la propietat pública. I en el cas de Zelenski, els oligarques actuen com a agents directes de les multinacionals i l'imperialisme.

La corrupció arriba a l'extrem que la guàrdia fronterera d'Ucraïna es veu enfrontada a cents de grups criminals que ajuden a evadir-se a la massa d'ucraïnesos que no volen allistar-se (pel mòdic preu de 1.500 a 8.000 euros, quan el salari mi-

tjà anual el 2023 era de 7.038.72€, i el salari mínim anual, de 2.136 €). D'altra banda, centenars de milers de joves russos han realitzat el mateix moviment en negar-se a anar a la guerra que no és una guerra per la pàtria sinó per defensar privilegis dels oligarques.

Des del 24 de febrer de 2022 hem dit ¡Ni OTAN, ni Zelenski, ni Putin! Aquesta guerra és contra els pobles!, i hem realitzat, i ho seguim fent, una àmplia activitat en relació a això, per mitjà de manifestacions, peticions, conferències. Hem participat en la constitució d'un Comitè europeu contra la guerra, contra la guerra social... prenem la posició internacionalis-

ta contra la guerra imperialista, que va separar les aigües, el 1914, entre els agents obrers del capital i els revolucionaris.

Precisament, per això, veiem amb estupor com forces que diuen reclamar-se de la Quarta Internacional prenen obertament posició per l'OTAN, per exigir més armes per a Ucraïna i per assajar el paper de la UE. Ens referim en particular, al Nou Partit Anticapitalista (NPA) de França (tot i que no és l'única força que, declarant-se trotskista, recolza el subministrament d'armes a Ucraïna)

Sobre això publiquem una carta que ens han fet arribar els nostres camarades francesos.

Cap a on es dirigeix el Nou Partit Anticapitalista?

Conec des de fa dècades al corrent polític LCR-NPA i a molts dels seus dirigents d'aquest període, alguns dels quals ja han mort i d'altres que encara viuen, i amb els quals tinc bones relacions. Hem tingut diferències amb aquesta tendència durant molt de temps. Però, tanmateix, reivindicava l'anticapitalisme, l'antiimperialisme, l'anticolonialisme, l'antimilitarisme, l'antifeixisme, l'antiracisme.

Per això avui em sorprèn el curs actual del nou NPA, que és el resultat de l'escissió d'aquesta organització en dues fraccions separades fa un any.

Des del començament de la guerra a Ucraïna, hem estat lluitant a l'eix "Ni Putin ni l'OTAN!". Sobre això, l'NPA escriu: "Hi ha diferències molt concretes entre el neoliberalisme de Zelenski i el feixisme del règim rus (...). Hi ha una necessitat urgent de la derrota militar de Putin. Negar això és esborrar les diferències entre la democràcia burgesa liberal i els règims autoritaris feixistes". La característica de la situació mundial és, per tant, l'ascens del feixisme putinià, mentre que Estats Units no és més que una democràcia burgesa liberal.

Fa un any, el 25 de febrer de 2023, es va organitzar una manifestació "unitària" a París en suport a Zelenski i Ucraïna. El president de la Unió d'Ucraïnesos a França (una agrupació nacionalista) va convocar aquesta manifestació, mentre que "representants de diferents partits (PS, EELV, NPA, Renaixement) van anunciar la seva presència" (AFP, 20 de febrer). I, efectivament, aquell dia, l'NPA va organitzar un tall, al costat dels macronistes, en plena lluita contra la reforma de les pensions. Com és això possible?

Mentre el govern de Macron anuncia un pressupost militar de 413.000 milions d'euros, l'NPA escriu: "Lluitar contra l'augment dels pressupostos militars i la militarització de la societat és necessari i va amb la resistència ucraïnesa. Exigim que França, en lloc de vendre armes a les dictadures, ajudi seriosament la resistència ucraïnesa sense augmentar la seva pròpia despesa militar. Increïble! Així que hi ha un "bon" pressupost militar. Una pregunta per als líders de l'NPA: Macron va anunciar, la setmana passada, tres mil milions més per a Ucraïna. Hem de donar suport a aquesta decisió o exigir que aquests 3.000 milions d'euros es paguin als agricultors, a la sanitat i a les escoles? La tradició d'aquest corrent polític va ser el de Liebknecht qui, al començament de la primera guerra imperialista mundial el 1914, va votar en contra dels pressupostos de guerra, declarant: "L'enemic és al nostre propi país". Pel que sembla, la nova direcció de l'NPA, que va sorgir de l'escissió, no es preocupa per totes aquestes "coses antiquades". Fins i tot es van atrevir a escriure, el 22 de febrer: "La victòria contra la invasió russa no pot ser simplement 'militar', però no pot prescindir de les armes. I no podem dir que som solidaris contra aquesta agressió i que ens oposem a les entregues d'armes perquè venen de l'OTAN. L'OTAN, el nou amic del poble ucraïnès! Dir això, en el moment exacte del suport de l'OTAN a la guerra a Ucraïna i, amb la complicitat dels Estats Units, del suport al genocidi del poble palestí, és realment fer la vista grossa deliberadament sobre la situació mundial i el paper dels Estats Units, que és el principal responsable de la barbàrie a escala mundial.

I, finalment, aquesta inquietant deriva: aquest corrent polític sempre s'havia pronunciat en contra de la Unió Europea, a la qual designava com l'Europa dels patrons, oposant-la a l'Europa dels treballadors. I ara l'NPA ha impedit un acord amb La França Insumisa tractant d'imposar-li la consigna de la integració d'Ucraïna a la Unió Europea. Cal recordar que la mateixa Unió Europea ha iniciat el procés d'integració d'Ucraïna.

Aquest suport de l'NPA és preocupant. Llavors, la Unió Europea és un marc protector, la nova forma d'internacionalisme? Tothom sap –i també els dirigents de l'NPA– que la Unió Europea va recolzar les guerres d'Irak i Iugoslàvia i que actualment recolza "el dret d'Israel a defensar-se". 30.000 palestins, homes, dones i nens ja han estat massacrats amb el suport de la Unió Europea, i haurien de ser absolts? Per no parlar de la destrucció dels drets i garanties dels treballadors i pagesos a tota la Unió Europea. Ningú pot felicitar-se per aquesta deriva. De fet, és bastant trist.

Lucien Gauthier



Els nostres compromisos...

www.posicuarta.org